ЖАСМІН МАС

ПСИХО БОГИ

ЖАСМІН МАС

Психобоги

Psycho Gods

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Psycho Gods, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Аран

БАТЬКИ

✦

КЛИНОМАНІЯ (ІМЕННИК): надмірне прагнення залишатися в ліжку; хвороблива сонливість

Я спотикаючись брела порожнім чорним мармуровим коридором Елітної академії.

Мої кроки гучно відлунювали.

Оріон безшумно біг за мною. Він був моїм супроводом через хворобу зв'язку. Моя мовчазна тінь.

Тріск. Блискавка вдарила в стіни, і від електрики волосся на моїх руках стало дибки, а білі плями танцювали в моєму сірому зорі.

Я послизнулась на плямі льоду й ледве втрималась на ногах.

Вітражі насміхались наді мною: багряне бризкало на жахливі сцени битв; полеглі воїни стискали мечі, поки їхні душі забирали в долину бога сонця.

Мій шлунок скрутило, бо Ігри легіонерів закінчились, і я йшла на війну.

Незабаром я стану полеглим воїном із вітража.

Це буде моя кров.

Сьогодні був день, коли ми залишали академію й вирушали до світу, захопленого безбожними. За кілька годин я ЧМС-нусь

на військову базу й стану воєначальницею.

Мене нудило.

Лід затріщав, розповзаючись по моїх пальцях, тоді повільно поповз угору по передпліччях, і я сховала руки під пахви.

Я озирнулась через плече.

Здригнулась.

Зуби цокотіли від всепроникного холоду, що йшов з моїх кісток.

Позаду мене мармурову підлогу вкривала стежка кобальтового льоду, а коли я петляла коридором, лід звивався й ішов за мною.

Оріон дивився на нього широко розплющеними від шоку очима.

Тиск наростав у моїх порожніх грудях.

Мені хотілося кричати.

Я просто ангел. Я знаю, хто я, я просто звичайний ангел.

Тиск у плечах від складених крил розповідав іншу історію, і я скривилась, бо все розвалювалось.

Я не спала всю ніч, дванадцять годин напружуючись із розпростертими крилами, і не піднялась над землею ні на дюйм.

Нічого не сталось.

Я не могла літати.

Тоді я уявила, як у моїй руці формується крижаний меч ангела, але знову нічого.

Натомість, ніби глузуючи з мене, кобальт повзав по моїх пальцях, як рукавички, і розтікався по землі з кожним моїм кроком. Я не мала над ним жодного контролю.

Лід був марний.

Я була марна.

Усе було просто: ангели були могутні, а я була слабка.

Мої кроки лунали дедалі гучніше, поки я бігла мармуровим коридором до кабінету Лотера.

Мені слуга передав, що мій вампір/мучитель/командир/творець хоче зі мною поговорити.

Чудово.

Невже він знає, що зі мною не так?

Коли я дійшла до дверей кабінету Лотера, то потяглась їх відчинити, але зупинилась. Застигла від заціпеніння, я дивилась, як лід розповзається від моїх ступнів і лізе вгору по дереву, як інфекція.

Час викривився, і я стояла нерухомо, як статуя.

Очі розплющені.

Нечутлива.

Сліпа.

Двері розчахнулись, і я підстрибнула, коли з них вийшла Лайла. Потойбічні очі відьми дивились крізь мене, і я відвела погляд, втупившись у свої вкриті кригою ноги.

Не можна дивитись долі в очі, особливо коли твоя доля така зіпсована, як моя.

Краєм зору я бачила, як лісового кольору волосся Лайли колихає примарний вітер. Білі руни світились на її темній шкірі. Вона стояла за кілька дюймів від мене й мовчки чекала.

Вона пахла гостро, як горе, змішане з долею.

Тиск наростав у моїх очах, і раптом я гостро відчула порожнечу, що зяяла в моїх грудях.

Жахливе передчуття вдарило мене: стане темно. Переді мною розляглась довга смуга безжальної ночі.

Лайла нахилилась близько й прошепотіла так тихо, що мені знадобилось кілька секунд, щоб осягнути сказане.

— Ти мусиш обійняти дракона.

Її м'які слова підступно зависли в повітрі між нами.

— Вона тут, — сказала вона голосно, коли вдарила блискавка, а тоді пішла й зникла в коридорі.

Лотер відповів. — Заходь, Аран. — У його голосі була дивна інтонація.

Оріон сів у коридорі чекати на мене.

Я обережно зайшла.

Він підвівся, єдине око широко розплющене, коли він дивився на лід, що розтікався з-під моїх ніг.

Я сховала руки за рукавами й прокашлялась. — Ви мене кликали, сер? — спитала я незграбно.

Схилила голову.

Стала струнко.

Він видав придушений звук і сказав: — Будь ласка, не роби цього, просто стій нормально.

Мої плечі обм'якли, коли я стала нормально. — Так, сер, — прошепотіла я.

Він здригнувся, ніби я дала йому ляпаса.

Тиша розпростерлась між нами, і температура в його маленькому кабінеті впала. Лід тріщав, поки повзав угору по моїх руках під толстовкою, до серця.

Лотер кілька разів прокашлявся. — Лайла натякнула, що є... речі, яких я про тебе не знаю.

Я хмикнула.

Применшення року.

Я колупала губу й чекала, що він зажадає відповідей. Чекала, що він стане агресивним і почне допитуватись, але він нічого такого не зробив.

Натомість він почав говорити.

Він розповів історію про чоловіка з надмірною силою, який у юності скоїв жахливі звірства й через це став власністю Висо-

кого Двору. Він розповів, як його змусили зачати мене з Матір'ю. Як він був у пастці й не мав вибору.

Він сказав, що думав, що мені з нею краще.

Він сказав, що думав, що я в безпеці.

Він сказав багато чого.

Нарешті він показав на своє відсутнє око, а тоді на моє, те, у якому було трохи більше сірого, ніж в іншому.

Він пояснив, як вирвав його зі своєї очниці для мене, а тоді розпанахав собі обличчя.

Він був причиною того, що в мене два ока.

Причиною, чому я могла бачити.

Моє тремтіння посилилось, і лід поповз по зовнішній стороні горла.

Я заніміла вся.

Мені здавалось, що я ширяю поза власним тілом і дивлюсь, як він говорить до мене з далекої точки спостереження.

Нарешті він закінчив свою болісну оповідь.

Ми стояли в ще одній незручній тиші.

Я дістала з кишені люльку й вдихнула зачарований дим.

У кімнаті було морозно, і наше дихання пухкало морозними хмарами між нами.

Я усвідомила, що настала моя черга.

Лотер чекав.

Мовчки.

Спокійно.

Нечутливими губами я заговорила.

Я розповіла йому про нічні тортури й постійні побої, суворих викладачів і ще суворіших охоронців.

Повітря раптом стало надто розрідженим, і дихати було важко.

Між уривчастими вдихами я розповіла йому, що казала мені Мати. Що вона робила.

Про безліч ночей, коли я розпростерта лежала на підлозі в вогні, волала й молилась, щоб хтось мене врятував.

Як ніхто так і не врятував.

Про дні, які я ледве витримувала, бо була така налякана тим, що чекало далі. Очікування їло мій шлунок, поки мене не нудило фізично.

Коли я закінчила, засмагла шкіра Лотера була хворобливо блідою.

Він дивився на мене, ніби ніколи не бачив.

Тоді його обличчя зморщилось, і він похитнувся назад із риданням. Його спина вдарилась у стіну, і він обхопив голову руками, видаючи нечестивий звук. Іскри сили лускали в повітрі навколо нього.

Він був зламаною людиною.

Розтрощеною.

Дякувати богу сонця, що я не розповіла йому про образу на моїй спині.

— Але тепер це скінчилось, — сказала я хрипким голосом, вдихаючи дим, ніби він міг мене врятувати.

Він опустив руки й подивився на мене з незнайомим виразом. — Як ти можеш мені таке казати? Як ти досі стоїш тут? — Він тремтливо вдихнув. — Як ти функціонуєш? Я тебе підвів.

Я спробувала ніяково посміхнутись, але м'язи обличчя не слухались.

Я знизала плечима.

— Опиши *функціонування*? — спитала я зі слабким смішком, тоді втягнула зачарований дим, поки легені не запекли.

Жарт не спрацював.

Ніяково.

Він раптом випростався й порився в столі, поки не дістав пристрій ЧМС.

Я чекала пояснень, але він нічого не сказав.

Натомість він підійшов, поки ми не опинились на відстані витягнутої руки. — Чи можна... обійняти тебе? — спитав він тихо.

Я скривилась. — Ну... давайте?

Височенний вампір огорнув мене міцними обіймами. Несміливо я підняла руку й поплескала його по неймовірно м'язистій спині.

— Це нічого не означає, — прошепотів він, — але мені так шкода. Я думав, що через мою угоду з Високим Двором ти будеш захищена, я думав, що ти будеш у безпеці.

Він стиснув мене міцніше.

— Ну, я жива, — прошепотіла я. — Зараз я в порядку. — Брехня була кислою на язиці.

— Після війни ми поговоримо більше, — сказав Лотер. — Поки що тобі треба зосередитись.

Війна.

Нудота повернулась від нагадування про те, на що ми прямуємо.

Він, мабуть, відчув, як я напружилась, бо відсторонився й ласкаво поплескав мене по маківці.

Його тон був серйозний, коли він сказав: — Одним ти ніколи не будеш: слабкою. Ти здібніша, ніж визнаєш. Війна буде легкою для тебе, це слабших солдатів слід лякатись. Не тебе, не мою доньку.

Я скривилась.

Він не знає, що я не вмію літати й не володію крижаним мечем. Він рівняв міста з землею, а я не можу навіть контролювати трохи льоду.

Лотер похитав головою, ніби читав мої думки, і потягнувся вперед, стискаючи мої плечі. — Обіцяю, ти могутніша, ніж можеш уявити. Пам'ятай, я куштував твою кров, коли перевіряв тебе для Елітної академії. Я знаю такі речі.

Я знизала плечима з ніяковості.

Батьки мали розповідати дітям брехню, щоб вони почувалися краще. Це був мій перший досвід, і це було дивно.

— Гаразд, — сказала я, потираючи потилицю й дивлячись на вкриту кригою підлогу.

Лотер підняв моє підборіддя й вишкірив ікла, усміхаючись. — Не хвилюйся, війна може бути веселою.

От воно.

На секунду я забула, що він *несповна розуму*.

— Звісно, — сказала я саркастично, потираючи обличчя.

Він скуйовдив мої сині кучері й закрутив пристрій ЧМС у руці. — Я чув через академічні плітки, що Привид хотів з тобою попрощатись. — Він насупився. — Не уявляю, чому той садистський полтергейст-бібліотекар цього хоче.

Я урвала його, притискаючи руку до серця. — Ах, як мило з його боку.

Настала черга Лотера дивитись на мене, ніби я божевільна.

Я знизала плечима, курячи. — У нас зв'язок.

— Ти знаєш, що він убив тисячі людей, так? — спитав він збентежено. — І катує студентів задля розваги?

Я закотила очі. — Він чилить. Усе не так серйозно.

Лотер пробурмотів щось про доньок собі під ніс, тоді нахилився й притягнув мене до ще одних обіймів.

Нарешті він відступив. — Мені треба дещо віддати Корвусу. Не затримуйся з прощанням. Скоро ми вирушаємо до військового табору.

Я важко видихнула. — Знаю.

Через кілька хвилин я сиділа в бібліотеці, простягнувши люльку, а Привид, непривітний полтергейст і постать, що надихала моє життя, смоктав зачарований дим. Оріон дивився на мене широко розплющеними очима, що не кліпали.

Вітражі Елітної академії мерехтіли, фільтруючи темне просякнуте кров'ю світло, а повітря було насичене затхлим запахом книжок. Студенти сиділи за столами й вчились, а в коридорах тріскотіла блискавка.

З одного зі столів у кінці пролунав гучний кашель.

Привид торкнувся невидимого капелюха на знак поваги до мене, а тоді поплив геть, щоб ввести злочинця в кому за порушення святості бібліотеки.

Я з любов'ю дивилась услід його постаті, що віддалялась.

Я за ним сумуватиму.

Я обплела пальці навколо люльки, поки тривога змішувалась із занепокоєнням.

Лише коли ми виходили з бібліотеки, я усвідомила, що забула спитати Лотера, що він мав віддати Корвусу.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/psycho-gods/